

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 22)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Φ ε β ρ ο υ ά ρ ι ο ς 2 0 1 1

ΕΝΟΧΗ - ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Κάθε φυσιολογικός άνθρωπος, κατά περιόδους τουλάχιστο, νιώθει αισθήματα ένοχης. Οί συνέπειες τής διάσπασης από τὸ Θεό, τούς ανθρώπους και τή φύση μας ακολουθοῦν σὲ κάθε μας βήμα. Τὸ αἶσθημα ένοχης εἶναι τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ αἶσθημα πὸν μπορεῖ νὰ νιώσει ένας άνθρωπος. Αὐτό μας τὸ φανερώνουν και ὅλα τὰ μεγάλα ἔργα τής ανθρωπότητας. Ἀπὸ τήν ποίηση ὡς τήν αρχιτεκτονική, ὅλα μιλοῦν γιά ένοχή. Ἀπὸ τὸν Ὅμηρο ὡς τὸν Ντοστογιέφσκι ἔχουμε δραματικές περιγραφές τοῦ ἐλέγχου τής συνείδησης. Ἡ ψυχολογία λέει ὅτι ἀπὸ οποιαδήποτε ἄλλη θύελλα μπορεῖ νὰ γλιτώσει κανείς, ἀπὸ τή θύελλα ὅμως τοῦ ἐλέγχου τής συνείδησης ποτέ. Αὐτὴ σὲ καταδιώκει μέρα - νύχτα. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ γεγονός τοῦ Βυζαντινοῦ αυτοκράτορα πὸν σκότωσε τὸν ἀδελφό του, γιά νὰ τοῦ πάρει τὸ θρόνο. Μετὰ δὲν μπορούσε νὰ σταθεῖ ἡσυχος πουθενά. Ἐβλεπε μπροστά του συνέχεια ἐφιάλτες. Παρουσιαζότανε ὁ ἀδελφός του μ' ἕνα ποτήρι αἵμα και τοῦ ἔλεγε «ἀδελφέ, πίες». Ὁ ἐλεγχος τής συνείδησης εἶναι καταπέλτης. Ὁ κόσμος πὼς ἀντιμετωπίζει τὸν ἐλεγχό τής συνείδησης; Δυστυ-

χῶς ἄσχημα. Τὸν ἀποφεύγει και τὸν μεταθέτει. Ὁ Ἀδάμ, μόλις ἀμάρτησε, κρύφτηκε. Καί ὅταν ὁ Θεός τοῦ ζήτησε εὐθύνες γιά τήν παράβαση, ἀμέσως τς μετέθεσε στήν Εὐά. Δὲν εἶχε τὸν ἀνδρισμὸ ν' ἀναλάβει τς εὐθύνες του. Ἔτσι, ἔχασε τήν κυριαρχία του και τὸν παράδεισὸ του. Ὅποιος ἀρνεῖται τς εὐθύνες του χάνει τήν ἀληθινὴ ἐξουσία του. Ὁδηγεῖται στήν ἀποτυχία. Αὐτὴ εἶναι ἡ βαθύτερη αἰτία πολλῶν ἀσθενειῶν. Σχιζοφρενίες ἕως ἔλκη τοῦ στομάχου, ὅπως μας βεβαιώνουν και οί ψυχιατρικές ἐρευνες, ὀφείλονται, πολλές φορές, στὸν ἄμεσο ἢ ἔμμεσο ἐλεγχό τής συνείδησης. Καί ποιά εἶναι ἡ λύση τοῦ δράματος τής ένοχης; Μᾶς τήν ἔδειξε ὁ ἄσωτός της παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ συναίσθηση και ἡ ὁμολογία τής ένοχης. Τὸ «Ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν και ἐνώπιόν σου» τὸν ἀποκατέστησε και τὸν ἔσωσε. Αὐτὴ ἡ ὁμολογία ἔσωσε τὸν ληστή, τὸν τελῶνη, τὸν Πέτρο, και ὅλους τους Ἁγίους. Ὅποιος ἔχει δύναμη νὰ ζεῖ και νὰ ὁμολογεῖ ἀληθινά, συνειδησιακά και ὄχι μόνο συναισθηματικά τήν ένοχή του, λυτρώνεται. Σώζεται. Γίνεται σωστὸς ...

(Συνέχεια στήν 3^η σελίδα)

Μαρτύρησε τὸν 18^ο αἰώνα. Καταγόταν ἀπὸ τὴν πόλη Σινώπη τοῦ Πόντου καὶ ἦταν κόρη τῆς εὐσεβοῦς οικογένειας Μπεκιάρη. Ἦταν 15 ἐτῶν καὶ πολὺ ὁμορφή καὶ ἀφοσιωμένη στὸ Χριστό. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα της τὴν ἔστειλε ν' ἀγοράσει νήματα γιὰ τὸ κέντημα. Στὸ δρόμο της ἦταν τὸ σπίτι τοῦ πασᾶ, ὁ ὁποῖος ἦταν στὸ παράθυρο ἐκείνη τὴν ὥρα, καὶ τὴν εἶδε ὅταν περνοῦσε. Ἡ ὁμορφιά της τὸν τάραξε καὶ διέταξε νὰ τοῦ τὴν φέρουν μπροστά του. Ὅπως καὶ ἔγινε. Αὐτός, τότε, προσπάθησε πολλὰ φορὲς νὰ τὴ βιάσει, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ πασὰς μὴ μπορῶντας νὰ ἱκανοποιηθεῖ τὸ σκοπὸ του ἀπὸ τὴν ἀντίσταση τῆς Ἐλένης, ἡ ὁποία συνεχῶς προσευχόταν, ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ ἀφοῦ τὴ βασάνισε σκληρά, τελικὰ τὴν ἀποκεφάλισε. Στὴν συνέχεια ἔριξαν τὸ λείψανό της στὴ θάλασσα, ὅπου τὸ βρῆκαν ὁμοῦ Ἕλληνες ναυτικοὶ καὶ τὸ μετέφεραν στὴν Σινώπη. Τὸ 1924 ἡ κόρη τῆς Ἁγίας μεταφέρθηκε στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίνας, Ἄνω Τουμπας Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ φυλάσσεται.

**ΤΙ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ
ΟΤΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΛΕΕΙ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ**

Κάνεις λάθος φίλε μου! Λάθος διακηρύττεις ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Ὁ Θεὸς ὑπάρχει! Γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει!

Ἀλλά, ὅταν κάτι δὲν τὸ ἔχεις ἐσὺ καὶ δὲν τὸ γνωρίζεις ἐσὺ, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ κι' ὅτι δὲν τὸ ἔχει κανεὶς! Ποιὸς σου ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μιλάς ἐκ μέρους ὄλου τοῦ κόσμου; Ὁρθότερο θὰ ἦταν ἂν ἔλεγες: «Ἐγὼ δὲν ἔχω Θεό». Διότι τὸ βλέπεις ὅτι ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι γύρω σου, ποὺ ἔχουν Θεὸ καὶ γι' αὐτὸ διακηρύττουν ὅτι ὑπάρχει Θεός. Λοιπὸν μὴ λές: «Δὲν ὑπάρχει Θεός! Περιορίσου νὰ λές: «Ἐγὼ δὲν ἔχω Θεό»!

Κάνεις λάθος! Μιλάς σὰν τὸν ἄρρωστο, ποὺ λέει ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ὑγεία!

Κάνεις λάθος! Μοιάζεις μὲ τὸν τυφλὸ ποὺ λέει: «Δὲν ὑπάρχει φῶς στὸν κόσμο». Ὅμως φῶς ὑπάρχει. Καὶ εἶναι διάχυτο παντοῦ. Αὐτὸς ὁ δυστυχεὴς δὲν ἔχει τὸ φῶς του. Καὶ θὰ μιλοῦσε σωστὰ ἂν ἔλεγες: Ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια καὶ δὲν βλέπω φῶς».

Κάνεις λάθος! Μιλάς σὰν τὸ ζητιάνο, ποὺ λέει: «Δὲν ὑπάρχει χρυσάφι στὴ γῆ». Μὰ χρυσάφι ὑπάρχει. Καὶ ἐπάνω στὴ γῆ! καὶ μέσα στὴ γῆ! Αὐτὸς δὲν ἔχει χρυσάφι. Τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ ἔλεγες: «Ἐγὼ δὲν ἔχω χρυσό»!

Κάνεις λάθος! Μοιάζεις μὲ τὸν παλιάνθρωπο ποὺ λέει: «Δὲν ὑπάρχει καλοσύνη στὸν κόσμο». Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ πει: «Ἐγὼ δὲν ἔχω ἴχνος καλοσύνης μέσα μου»!

Ἀδελφὲ μὴν σιωπᾶς. Ἀπάντησε στοὺς ἀθέους καὶ στοὺς ἀπίστους.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΑΘΕΪΣΜΟΥ

Μιὰ εικοσαετία ἀπὸ τότε. 1990 - 2010. Ὁ μέγας θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ πτώσις τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστώτος. Τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον συγκλόνησε τὸν κόσμο. Οἱ δικτάτορες ἔπεσαν. Τὰ στρατόπεδα Γκουλάγκ, οἱ φυλακὲς καὶ οἱ ψυχιατρικὲς κλινικὲς της κολάσεως τῶν βασανιστηρίων ἔκλεισαν. Οἱ ἱεροὶ χριστιανικοὶ ναοὶ ἀνοίξαν εἰς ὀλόκληρη τὴν χώρα καὶ εἰς ὅλες τὶς ὁμοιοπαθεῖς χώρες. Οἱ Ἱερὲς Μονές, καὶ αὐτὲς ἀπο-

ποῦν τὴν ἀναγέννησίν τους. Οἱ καμπάνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν οἱ ὁποῖες σίγησαν ἐπὶ 72 ἔτη, ἤχουν καὶ πάλι χαρμόσυνα. Οἱ ἐκκλησιαστικὲς καὶ θεολογικὲς Σχολὲς στὴ Δημοτικὴ καὶ Μέση ἐκπαίδευση ξαναρχίζουν τὴν Χριστιανικὴ Κατήχηση. Τὰ Ἱερὰ Λείψανα ἐπαναφέρονται θριαμβευτικῶς καὶ λιτανεύονται εἰς ἅπασαν τὴν Ρωσία καὶ τὶς ἄλλες ὁμοδόξους Ἐκκλησίες. Εἰδικῶς, ἡ μεγάλη λειψανοθήκη, ἡ περιέχουσα τὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ, ἀπωλεσθεῖσα ἐπὶ τόσα πολλὰ ἔτη, ἀνευρίσκει πεταμένη εἰς τὸ ἀθεϊστικὸ μυσεῖο καὶ λιτανεύεται εἰς πᾶσαν τὴν χώρα, ὡς ὁ ὕψιστος θρίαμβος τῆς εὐσεβείας τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ. Τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα εἶχαν καὶ αὐτὰ καταργηθεῖ. Ἄλλωστε, τὸ 1947, τὸ ἐπιτελεῖο τῶν ρωσικῶν κομμουνιστικῶν νεολαίων εἶχε ἐκδώσει δεκάλογο, τοῦ ὁποῦ ἄρθρο ἔλεγε ὅτι: «ἂν δὲν εἶσαι ἐν πεποιθήσει ἄθεος, δὲν μπορείς νὰ εἶσαι καλὸς κομμουνιστής». Καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνας μαθητὴς τοῦ κατηχητικοῦ σχολεῖου, τώρα ὁ ἐμπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας δηλώνει ὅτι ὑπάρχουν καὶ λειτουργοὺν 11.000 κατηχητικὰ σχολεῖα. Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ νέοι πολέμιοι καὶ διώκτες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Τοῦ Ἐκκλησίας; Ποῦ εἶναι ὁ Μάρξ, ὁ Λένιν, ὁ Στάλιν, ὁ Κρουστώφ, ὁ Μπρέζνιεφ; «Σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν»... Ἡ ἀθεΐα σκλήρυνε καὶ νοῦν καὶ καρδιά. Τοὺς μεταποίησε εἰς υἱὸς τῆς κολάσεως. Δὲν ἔμαθαν ὅτι «Ἡ Ἐκκλησία πολεμεῖ καὶ νικά». Ὑβριζομένη, λαμπρότερα καθίσταται. Κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται. Παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἠττάται». Ὁ Ἰησοῦς «ἦλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκ. ΣΤ', 2)

Ἡ ΑΔΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑΣ

Συχνὰ πυκνὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλοι μας τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς «ψωροκώσταινας», προκειμένου νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν μιζέρια τῆς Πατρίδος μας. Μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸ ἀδικοῦμε τὴν ἀλή-

θεια, τὴν ἱστορία μας καὶ τὴν πραγματικότητα. Ποιὰ εἶναι, ὅμως, ἡ πραγματικότητα; Ἡ ψωροκώσταινα εἶναι πρόσπο ὑπαρκτό, μιὰ σπουδαία γυναικεία φυσιολογία καὶ μιὰ ἀξία Ἑλληνίδα. Ὅταν τὸ 1821 καταστράφηκε ἡ πόλις τῶν Κυδωνιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποτυχημένη ἐπαναστατικὴ κίνηση ποῦ ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας, ὁ πληθυσμὸς τῆς πνίγηκε στὸ αἷμα. Τὸν ἄνδρα τῆς Κώστα Ἀιβαλιώτη, πλούσιο ἔμπορο, καὶ τὰ παιδιὰ τῆς, τὰ κατακρεουργήσανε Τούρκοι μπροστὰ στὰ μάτια τῆς. Ἡ Πανωραία Ἀιβαλιώτου σώθηκε καὶ κατέληξε στὰ Ψωρὰ. Στὴ θέσι τῶν παιδιῶν τῆς μάζεψε ὄρφανὰ καὶ δουλεύοντας ἐκείνη καὶ ζητιανεύοντας, τὰ ἔτρεφε, τὰ συντηροῦσε καὶ τὰ μεγάλωνε. Πολὺ σύντομα ἡ χήρα Χατζηκώσταινα (δηλαδὴ ἡ χήρα τοῦ χατζη-Κώστα, τοῦ Κώστα ποῦ εἶχε προσκυνήσει στοὺς Ἁγίους Τόπους) βρέθηκε στὸ Ναύπλιο. Ἐκεῖ συνέχισε τὸ ἴδιο ἔργο. Εὐτέλιζε τὸν ἑαυτὸ τῆς, γιὰ νὰ θρέψῃ ὄρφανὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὴν φώναζαν ψωροκώσταινα. Τὸ 1826, στὸ Ναύπλιο, ἔγινε ἔρανος, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸ χεμαζόμενο Μεσολόγγι. Σ' αὐτὸν τὸν ἔρανο ἡ Ψωροκώσταινα, ποῦ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Πανωραία Ἀιβαλιώτου, προσέφερε τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι τῆς καὶ ἓνα γρόσι «Δὲν ἔχω τιποτα ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι κι' αὐτὸ τὸ γρόσι. Αὐτὰ τὰ τιποτένια προσφέρω στὸ μαρτυρικὸ Μεσολόγγι», εἶπε. Ἡ κίνησις αὐτὴ τῆς Ψωροκώσταινας συγκίνησε πολλοὺς καὶ ἄνοιξαν τὰ πουγγιὰ τους καὶ προσέφεραν ὅ,τι περισσότερο μπορούσαν στὸν ἀγώνα. Καὶ ἔτσι, ἡ κίνησις τῆς Πανωραίας, ἡ ὁποία ἐχάρισε τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι τῆς καὶ ἓνα γρόσι, ἔβγαλε τὸ Μεσολόγγι ἀπὸ τὴν δεινὴν κατάστασι, στὴν ὁποία εἶχε περιέλθει.

ΕΝΟΧΗ - ΟΜΟΛΟΓΙΑ (Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1^η σελίδα)

... ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος ὁμολογεῖ καὶ ὁ Θεὸς λυτρῶνει. Ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ Αὐγουστίνος, ἂν εἶναι τόσο γνωστοὶ

στην ιστορία, είναι από τὸ θάρρος ποὺ εἶχαν νὰ κάνουν δημόσια ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς τους. Ὁ Δαυὶδ μὲ τὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ καὶ ὁ Αὐγουστίνος μὲ τὶς «ἐξομολογήσεις» του συγκινοῦν τὴν ἀνθρωπότητα αἰῶνες τώρα. Λυτρώθηκαν, ἀφοῦ ὁμολόγησαν. Ὅλοι μας μποροῦμε νὰ λυτρωθοῦμε, ἀφοῦ ὅλοι μας μποροῦμε νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἐνοχή μας. Εἶθε νὰ τὸ κάνουμε πάντοτε, γιὰ νὰ εἰρηνεύουμε καὶ νὰ προοδεύουμε ἀληθινὰ στὴ ζωὴ μας.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ

Ἐπῆγαν μερικοὶ ἄνθρωποι στὸν γέροντα Ἀγάθωνα, ἐπειδὴ εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἔχει μεγάλη δύναμη, καὶ θέλοντας νὰ δοκιμάσουν ἂν ὀργίζεται, τοῦ λέγουν: Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; Ἀκούσαμε γιὰ σένα ὅτι εἶσαι πόρνος καὶ ὑπερήφανος. Αὐτὸς δέ, εἶπε: Ναί, ἔτσι εἶναι. Καὶ τοῦ λέγουν: Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ φλύαρος καὶ κατάλαλος; Αὐτὸς δέ, εἶπε: Ἐγὼ εἶμαι. Λέγουν πάλι: Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων ὁ αἰρετικὸς; Καὶ ἀποκρίθηκε. Ἄ ὄχι, αἰρετικὸς δὲν εἶμαι. Καὶ τὸν ρώτησαν, παρακαλώντας: Πές μας, γιὰτί τόσα σου εἶπαμε καὶ τὰ κατὰ-δέχτηκες, τοῦτον ὅμως τὸ λόγο δὲν τὸ ἐβάστασες; Τοῦς λέγει: Τὰ πρῶτα τὰ ἐπιγράφω στὸν ἑαυτό μου, διότι ἡ ἀποδοχὴ τοῦς εἶναι ὄφελος στὴν ψυχὴ μου. Τὸ νὰ εἶναι ὅμως κανεὶς αἰρετικὸς ἀποτελεῖ χωρισμὸ ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐκεῖνοι δέ, ἀκούοντας τὴν ἀπάντησή του, θαύμασαν τὴ διάκρισή του καὶ

ἔφυγαν ὠφελημένοι.

ΚΡΙΣΙΣ Ἡ ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΟΣ ΡΟΓΧΟΣ

Χαίρεσαι νὰ διαβάξεις κείμενα καὶ ἄρθρα τοῦ φιλολόγου – ιστορικοῦ καὶ στοχαστῆ Σαράντου Καργάκου, διανοησιμὰ μὲ ἓνα αὐθόρμητο, γνήσιο, διδακτικὸ χιοῦμο. Ἄν καὶ τὰ κείμενά του δὲν πρέπει νὰ ψαλιδίζονται ἢ νὰ λαμβάνονται ἀποσπασματικῶς, ἐντούτοις, ἄς μας ἐπιτραπεί, γιὰ κάποιον χρήσιμο σχολιασμό, νὰ ἀποσπᾶσουμε μερικὲς σκέψεις του. Γράφει εἰς τὸ τελευταῖο κείμενό του (τῆς 7/1/2011): «Μοῦ ζητήθηκε τηλεφωνικῶς ἀπὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἀπαντήσω στὴ σχετικὴ ἔρευνα, ἂν ὑπάρχει κρίση στὴν παιδεία. Ἀποκρίθηκα λακωνικῶς: Δὲν ὑπάρχει κρίση στὴν παιδεία, ὑπάρχει ἐπιθανάτιος ρόγχος. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας: νὰ τὴν ἐξομολογήσει, νὰ τῆς δώσει ἄφεση ἁμαρτιῶν, νὰ τὴν κοινωνήσει καὶ ἀκολουθῶς νὰ ψάλλει τὸ «Ἄμωμοι ἐν ὀδῷ ἀλληλουῖα». Ἡ παιδεία μας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θυμίζει πτώμα. Τὸ πνευματικὸ σκοτάδι ἔγινε χρόνια περιορῶουσα ἀτμόσφαιρα στὸν τόπο μας... Τί ἦταν μέχρι σήμερα ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας πολιτικὴ; Ὁδήγησε μὲ ἁμάξι χωρὶς φρένα καὶ μὲ ὀδηγὸ ἀτζαμή... ὅσο γιὰ τὰ θρησκευτικὰ θὰ διδάσκεται ὁ «κώδικας Ντὰ Βίντσι» παρὰ ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλία». (Ὁρθόδ. Τύπος, 28-1-2011)

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ

Κάθε Κυριακὴ:
Ἵορθρος - Λειτουργία 7.30 - 10.30 π.μ.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ

Κάθε Τετάρτη σὺς 5.00 μ.μ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Δελτίο

Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Ἅγιος Ραφαὴλ»

Ἔδρα: Ἄνω Σοῦλι Μαραθῶνος, **Ἰστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr

Ἐκδότης-Δ/ντής: π. Ραφαὴλ Ἀλιπαριμάκης, τηλ. 22940-61151 καὶ 6979835185,
e-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Ἐπιστολές, ἐμβάσματα ἢ προαιρετικὲς
συνδρομὲς ἀποστέλλονται εἰς: π. Ραφαὴλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθῶνα.